

в сучасних умовах інтенсифікації інновацій та монополізації ринку. Роль держави у забезпеченні національного ринку препаратами доказової медичної ефективності, як основи вирішення проблематики глобальних загроз. Справа Уряду – не заважати – у разі, коли не в силах допомогти. Тому, вважаємо за ради здоров'я робочої сили сприяти надходженню якісного імпорту лікарських засобів, а українським виробникам функціонувати на умовах кооперації із визнаними лідерами й інноваторами біо та фармтехнологій.

Таким чином, результати дослідження дозволяють стверджувати, що ефективності фінансового забезпечення інноваційного розвитку фармбізнесу задля, насамперед, усунення й запобігання глобальних викликів людському здоров'ю сприятиме:

- 1) Впровадженнями національними економіками моделі економіки здоров'я.
- 2) Моніторинг якісного складу асортименту фармбізнесу на національних ринках у відповідності до протоколів доказової медицини.
- 3) Усунення державного регламентування цін як демотиватора інноваційному розвитку галузі.
- 4) Переорієнтація наявних імпортозамінних фармвиробництв на коопераційну форму торговельного співробітництва з провідними імпортерами.
- 5) Впровадження та постійне вдосконалення системи фармаекономічного аналізу засобом посилення взаємодії економічних наук та медичних сприятиме знаходженню консенсусу інтересів бізнесу, держави, споживача та медичних установ й ляже в основу трансформацій інноваційної політики держави.

Література

1. О.М. Заліська Фармакоекономіка/ за ред.. Б.Л. Парновського. – Львів: Афіша, 2007. – 400с.
2. «Охорона здоров'я та фармацевтика» Юридична компанія Arzinger - [Електронний ресурс] – Режим доступу:
http://arzinger.ua/ua/industries/healthcare_and_pharmaceuticals/
3. «Конкурентоспроможність фармацевтичної галузі України» Г.В. Костюк, А.В.Коваленко - [Електронний ресурс] – Режим доступу:
<http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2547>

УДК 330.322.012

Крук Володимир Вікторович
к. е. н., доцент, кафедри інвестиційної діяльності,

Кузьменко Віталій Миколайович
асистент кафедри інвестиційної діяльності
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»,
v.kuzmenkocef@gmail.com

ІНВЕСТИЦІЙНА ПОЛІТИКА В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО СТИМУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ МАЛОГО ТА СЕРЕДНЬОГО БІЗНЕСУ

Інвестиційна політика держави є одним із найважливіших важелів у стимулюванні соціально-економічного розвитку країни в цілому та малого та середнього бізнесу (МСБ), зокрема. Її стратегічними цілями є: створення сприятливого інвестиційного клімату і стимулювання припливу капітальних вкладень у виробництво; інвестиційне забезпечення структурної перебудови економіки; мобілізація всіх джерел інвестиційних ресурсів та їх ефективне використання; стимулювання розвитку промислової сфери економіки; забезпечення зростання валового внутрішнього продукту і створення умов для нарощування внутрішніх інвестиційних ресурсів.

Розроблена і прийнята інвестиційна політика має бути виконана з урахуванням чіткого механізму її реалізації, що включає в себе:

- ❖ вибір надійних джерел і методів фінансування інвестицій;
- ❖ визначення термінів і вибір органів, відповідальних за реалізацію інвестиційної політики;
- ❖ створення необхідної нормативно-правової бази для функціонування ринку інвестицій;
- ❖ створення сприятливих умов для залучення інвестицій.

Основними заходами інвестиційної політики держави у стимулювання розвитку МСБ є: прийняття законів та інших нормативних актів, що регулюють інвестиційну діяльність; надання фінансової допомоги у вигляді дотацій, субсидій, субвенцій, бюджетних позик на інвестиційний розвиток окремих регіонів, галузей та виробництв; встановлення антимонопольних заходів, державних норм та стандартів в інвестиційній сфері; проведення заходів щодо розвитку та захисту економічної конкуренції; визначення умов користування землею, водою та іншими природними ресурсами; проведення обов'язкової державної експертизи інвестиційних програм та проектів будівництва; забезпечення захисту інвестицій та ін.

Інвестиційна політика є складовою загальнодержавної економічної політики. У свою чергу, її основними структурними елементами є: бюджетна та фіскальна політики; грошово-кредитна політика; амортизаційна політика; політика регулювання фондового ринку; інноваційна політика; політика заохочення іноземних інвестицій та ін.

Таким чином, за допомогою інвестиційної політики держава безпосередньо може впливати на зміну обсягів виробництва, на прискорення науково-технічного прогресу, на зміну структури суспільного виробництва і розв'язання багатьох соціальних проблем.

Інвестиційна політика здійснюється через механізм державного регулювання інвестиційної діяльності, зміст якого визначено у Законі України «Про інвестиційну діяльність» [1].

Концептуальні засади сутності інвестиційної політики та її ролі в економічному зростанні суспільства змінювалися та розвивалися під впливом розвитку економічної теорії, яка базувалася на класичній, неокласичній, кейнсіанській та інших моделях механізму ринкового регулювання національної економіки.

Вагомого значення проблемі державного регулювання інвестиційних процесів і складовим інвестиційної політики надав *Джон Мейнард Кейнс (1883-1946)*. Провідна ідея його теорії полягає у тому, що він уперше вказує на необхідність стимулювання інвестиційного процесу шляхом втручання держави в економіку через стимулювання ефективного попиту. Узявши як засадну тезу те, що визначальною складовою ефективного попиту є інвестиційний попит (виробниче споживання), Кейнс пропонує впливати на інвестиційні процеси за допомогою грошово-кредитної та бюджетної політики [2].

Особливої уваги заслуговують сучасні дослідження вітчизняних науковців щодо ролі інвестиційної політики в економічному зростанні суспільства: Б. Данилишина, М. Корецького, О. Дація [3], Т. Майорової [4], М. Чумаченка, С. Аптекара, М. Білопольського [5] та ін.

Основними напрямками державної політики в стимулюванні фінансового забезпечення інвестиційної діяльності МСБ в Україні є:

- ❖ створення правового механізму регулювання економіки, який забезпечить фінансово-кредитним установам належне місце в регулюванні інвестиційного процесу для поєднання фінансово-банківського та промислового капіталів;
- ❖ визначення державної політики щодо оподаткування фінансового капіталу, зокрема оптимізації податків на прибуток кредитних установ, які здійснюють кредитування інвестиційних проектів;

❖ врегулювання ризику та рівня прибутковості операцій, пов'язаних із інвестиціями, а також правових умов перетворення короткострокових фінансових ресурсів у довгострокові;

❖ розвиток фінансово-банківських установ, що здійснюватимуть інвестиційні операції, діяльність яких має зосереджуватися на фінансуванні інвестиційних проектів у пріоритетних напрямках розвитку економіки України;

❖ впровадження заходів, які забезпечать розвиток участі банків у створенні фінансово-промислових груп та холдингів;

❖ запровадження механізму страхування інвестиційних ризиків банків з метою заохочення їх до надання довгострокових кредитів;

❖ залучити до активної інвестиційної діяльності суб'єктів різних форм власності та господарювання для розвитку національного виробництва та ринкової інфраструктури, створення інвестиційних нагромаджень, в якому має брати участь весь фінансовий капітал держави, в тому числі і його тіньові форми;

Безпосередній вплив на рівень інвестиційної активності справляє ступінь розвитку банківської системи, можливості кредитування та обсяги фінансових ресурсів окремих банків, їх регіональна концентрація та інші чинники, які залежать від грошово-кредитної політики, що проводиться в країні. Крім того, основними причинами, що стримують надання банками довготермінових кредитів суб'єктам господарської діяльності, є високий рівень кредитних ризиків, неплатоспроможність більшості позичальників, відсутність реальної гарантії повернення ними кредитів та ліквідної застави, а також неефективна система оподаткування.

У зв'язку з цим, поліпшення інвестиційного клімату в державі залежить і від розв'язання проблеми діяльності банківської системи, зокрема, від забезпечення підвищення рівня концентрації банківського капіталу, збільшення обсягів довготермінового кредитування реального сектору економіки, залучення коштів населення.

Сьогодні пріоритетними напрямками інвестиційної політики держави мають бути: стимулювання залучення інвестицій у ключові сектори економіки регіонів, які визначають стратегічні пріоритети їх розвитку; нарощування інвестиційних ресурсів усіх суб'єктів господарювання; підтримка малого та середнього бізнесу; сприяння створенню та впровадженню інновацій, включаючи поширення сучасних технологій, у тому числі для зниження ризиків виникнення техногенних катастроф; розвиток туризму, охорона культурної спадщини та ін. Крім того, для забезпечення економічного зростання суттєвим має стати реалізація науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт, впровадження інновацій, що сприятимуть розвитку та підвищенню конкурентоспроможності як регіонів, так і держави в цілому.

Література:

1. Про інвестиційну діяльність. Закон України від 18 вересня 1991р., № 1560-ХІІ.
2. Кейнс Дж. М. Общая теория занятости, процента и денег / Пер. с английского профессора Н.Н. Любимова. – М.: Гелиос АРВ, 2011. – 352 с.
3. Данилишин Б.М. Інвестиційна політика в Україні: [монографія] / Б.М. Данилишин, М.Х. Корецький, І.О. Дацій – Донецьк: Юго-Восток, Лтд, 2006. – с.145.
4. Майорова Т.В. Державна інвестиційна реформа як головний важіль у соціально-економічній стабілізації України / Т.В. Майорова // Ринок цінних паперів. – 2011. – №11-12. – С. 3-8
5. Інвестиційна політика в Україні: досвід, проблеми, перспективи: монографія / М.Чумаченко, С.Аптекарь, М.Білопольський та ін.; Відпов. ред. М.Г. Чумаченко; АЕН України, ІЕП НАН України. — Донецьк: Юго-Восток, Лтд, 2003. — 292 с.